Побудував Катрусин тато на своєму дворищі невеликий сарай. А в тому сараї під дахом змостили собі горобці гніздо. Гороб'яче гніздо всеньке літо не порожніє. Тільки-но одна сім'я збереться вилетіти, як друга вже сидить поблизу, чекає, коли те гніздо звільниться. І часом їм так не терпиться, що аж підганяти починають:

— Та чого ви так довго? Ану, не баріться! Мерщій вилітайте!

Так було й цього разу. Усівся неподалік від гнізда чужий горобець, якому хотілося швидше видворити з нього гороб'ят, і заходився цвірінчати.

— Ось ти, здоровий уже хлопчисько, а все боїшся розправити крильця і вилетіти з гнізда,— накинувся він на крайнє горобеня.— Ти не бійся! Розправляй їх і тоді — раз униз головою! Думаєш, упадеш на землю? Ніколи не впадеш!

А матері-горобчисі за цього "здорового уже хлопчиська" страшно, щоб якось не зірвався він та не впав, бо ще й розбитися може. Та найстрашніше їй сусідського рябого кота. Той кіт пильно стежить за тим, коли почнуть вилітати гороб'ята з гнізда, і неодмінно тоді десь поблизу в кущах сховається. Тільки пташеня сяде на землю або на якийсь кущик низенький, він його — хап!— і нема. Тому бідна горобчиха так уже видивляється, так роззирається довкола, та ще й горобцеві своєму наказує:

— Ану, мерщій ще раз оглянь оту грядочку, чи не сховався де рябий котяра!

— Та що там дивитися?! Нічого там дивитися! Ніякого кота там немає! — сердито зацвіріньк ав чужий горобець.

Але горобець-батько не послухав його, спурхнув з даху, полетів низенько над картоплею і мало не зомлів від жаху. Під одним кущем сидів-таки здоровенний кіт: тінь від картопляного куща ряба і він рябий, то й заховався там.

Кинувся горобець-батько з того місця назад, на покрівлю.

— Біда! Біда!—закричав що є сили.— Кіт у картоплі сховався! Он бачите, бачите?!

Витягла шийку горобчиха-мати. І справді: за кущем причаївся кіт. Ех, вона тоді як підлетить до того чужого горобця, як ухопить його за чуба, крилами духопелить, кричить:

— Так це тобі так не терпиться, що ти моїх діток хотів котові повіддавати? Так на ж тобі за це! Знай, знай, знай! — і знову за чубок його смиче,
І знову крилами його лупцює.

Катруся з татом стояли у дворі, бачили все це і тішилися, що в них такі обачні, такі розумні горобці.

Тоді тато сказав Катрусі:

— Поклич, доню, Василька, нехай забере свого кота.

Катруся покликала сусідського хлопчика, він підкрався до картопляного куща, зловив рябого, відніс додому і замкнув у хижці. Нехай тепер спокійно вилітають з гнізда молоденькі горобчики.

А чужий битий горобець аж на дальню яблуню втік. Сидів там на гілці і покректував:

— Ох, і побила ж, клята горобчиха!.. Ох, і на скубла ж!..

"Так тобі й треба, нечемо! — подумала Катруся.— Щоб не був такий настирливий і недобрий..."